

Sygnatura akt I C 1898/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko K. H., R. S., M. S.

- o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej Gminy W. na rzecz pozwanych M. S. i R. S. solidarnie kwotę 738 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania- w tym kwotę 138 złotych tytułem podatku VAT.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Gmina W., reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanych R. S., M. S. i K. H. kwoty 2.935,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 2.009,48 zł od dnia 01.11.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 925,89 zł od dnia 10.07.2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa podała, że w dniu 29.03.2006 r. zawarła z pozwanym K. H. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). W przedmiotowym lokalu mieszkalnym od dnia 29.11.2007 r. mieszkają pozwani M. S. i R. S.. Pozwany K. H. złożył wypowiedzenia, a umowa najmu lokalu uległa rozwiązaniu w dniu 31.07.2009 r.. Pozwani zobowiązani byli do uiszczania czynszu oraz innych należności z tytułu korzystania z lokalu. Jednak pozwani nie uiszczali opłat za korzystanie z przedmiotowego lokalu. Zadłużenie pozwanych z tytułu najmu za czynsz i media za poszczególne miesiące do dnia 31.07.2009 r. oraz z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie liczonych od dnia wymagalności do dnia 31.10.2012 r. wynosi 2.935,37 zł. Strona powodowa podała, że bezskutecznie wzywała pozwanych do zapłaty zaległości obejmujących żądanie pozwu.

Postanowieniem z dnia 22.10.2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie Wydział VI Cywilny przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu.

Pozwany K. H. w odpowiedzi na pozew uznał zadanie pozwu co do kwoty należności głównej. Zakwestionował natomiast żądanie dotyczące odsetek, ponieważ podał iż wielokrotnie zwracał się do strony powodowej o dokładne wyliczenia kwoty zaległości i nie otrzymywał odpowiedzi na swe pisma. Ponadto podał, że w lokalu nie zamieszkuje od roku 2009, a ostatnią należność za mieszkanie uregulował w dniu 12.04.2009r..

Na rozprawie w dniu 05.01.2015 r. pozwany K. H. podniósł, iż kwotę wynikającą z najmu wpłacił w całości, jednocześnie podniósł zarzut przedawnienia.

Pozwani R. S. i M. S. w odpowiedzi na pozew wnieśli o oddalenie powództwa w całości. Pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia oraz wnieśli o zwolnienie od kosztów sądowych w całości oraz ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Pismem procesowym z dnia 09.12.2014 r. pozwani R. S. i M. S., reprezentowani w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata, wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz wnieśli o zasądzenie kosztów postępowania od strony powodowej na rzecz każdego z pozwanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazali, że strona powodowa, w sposób uporczywy, będąc zobowiązana wyrokiem eksmisyjnym nie składa pozwanym oferty zawarcia umowy najmu mieszkania socjalnego.

Pismem procesowym z dnia 10.04.2014 r. strona powodowa wskazała, że zarzut przedawnienia nie zasługuje na uwzględnienie, jako sprzeczny z zasadami współżycia społecznego.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Strona powodowa Gmina W. w dniu 29.03.2006 r. zawarła z pozwanym K. H. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). W przedmiotowym lokalu od dnia 29.11.2007 r. zamieszkali pozwani M. S. i R. S..

Pozwany K. H. wypowiedział stronie powodowej umowę najmu lokalu mieszkalnego, która uległa rozwiązaniu z dniem 31.07.2009 r.

Obecnie w lokalu mieszkalnym położonym we W. przy ul. (...) zamieszkują M. S. i R. S..

okoliczność bezsporna,

dowód: umowa najmu z dnia 29.03.2006 r., k. 32-36; pismo z dnia 15.04.2009 r., k. 42;

Saldo kartoteki finansowej przedmiotowego lokalu mieszkalnego w zakresie czynszu na dzień 31.12.2010 r. wykazało zaległość w kwocie 559,90 zł oraz kwotę 14,49 zł tytułem odsetek.

Saldo kartoteki finansowej przedmiotowego lokalu mieszkalnego w zakresie mediów na dzień 31.12.2010 r. wykazało zaległość w kwocie 1449,58 zł oraz kwotę 328,59 zł tytułem odsetek.

Saldo kartoteki finansowej przedmiotowego lokalu mieszkalnego w zakresie opłat na dzień 31.12.2010 r. wykazało zaległość w kwocie 2009,48 zł oraz kwotę 757,70 zł tytułem odsetek.

dowód: wydruk komputerowy kartoteki finansowej lokalu, k. 37-41;

Pismami z dnia 12.02.2013 r. strona powodowa wezwała pozwanych K. H., R. S. i M. S. do zapłaty kwoty 21.478,66 zł tytułem zaległych należności przysługujących Gminie W. za korzystanie z lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...) wraz z należnymi odsetkami ustawowymi. Następnie strona powodowa pismem z dnia 29.03.2013 r. ponownie wezwała pozwanego K. H. do zapłaty kwoty 21.478,66 zł tytułem zaległych należności wraz z należnymi odsetkami ustawowymi.

Strona powodowa pismem z dnia 27.05.2013 r. poinformowała pozwanego K. H., iż saldo kartoteki finansowej na dzień 01.05.2013 r. wykazuje zaległość w łącznej kwocie 3.068,07 zł.

dowód: wydruk komputerowy kartoteki finansowej lokalu, k. 37-41; wezwanie do zapłaty z dnia 29.03.2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 43-44; wezwania do zapłaty z dnia 12.02.2013 r. wraz z potwierdzeniami nadania,

k. 46-48; pisma pozwanego K. H. z dnia 16.04.2013 r., 23.06.2013 r., 06.02.2014 r., k. 65; 67;68; pismo strony powodowej z dnia 27.05.2013 r., k. 66;

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Poza sporem pozostawały podstawowe okoliczności faktyczne sprawy. Przede wszystkim nie budziło wątpliwości, że strona powodowa jest właścicielem zajmowanego obecnie przez pozwanych R. S. i M. S. lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). Poza sporem pozostawała również okoliczność, że pozwany K. H. wypowiedział stronie powodowej umowę najmu lokalu mieszkalnego, która uległa rozwiązaniu z dniem 31.07.2009 r.. Pozwani nie kwestionowali również, iż nie regulowali terminowo opłat wynikających z eksploatacji spornego lokalu do dnia 31.07.2009 r.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z art. 669 kc natomiast wynika, iż czynsz winien być uiszczany w terminie umówionym. Artykuł 688 1 kc przewiduje natomiast solidarną odpowiedzialność za zapłatę czynszu i innych opłat wszystkich stale zamieszkujących z najemcą osób pełnoletnich.

Z przytoczonych przepisów wynika wprost, iż stronie powodowej przysługuje prawo do żądania zapłaty przez pozwanych solidarnie powstałych zobowiązań z tytułu użytkowania gminnego lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w związku z faktem, iż lokal faktycznie był przez strony wykorzystywany.

Pozwany K. H. początkowo uznał powództwo jedynie co do należności głównej, jednakże ostatecznie wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Uznanie powództwa jest oświadczeniem woli pozwanego i wywołuje nie tylko skutki procesowe, lecz często także materialnoprawne (wyrok SN z dnia 20.02.2007 r., II PK 165/06, OSNP 2008, nr 7-8, poz. 97). Uznanie powództwa jako czynność procesowa może zostać odwołane aż do chwili uprawomocnienia się orzeczenia (Komentarz do art. 213 k.p.c. pod redakcją Małgorzaty Manowskiej). Sąd oceniając skuteczność odwołania uznania powództwa, miał na względzie że odwołalność czynności procesowej nie może być dowolna. Jednakże pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia czym wykazał następczą przyczynę odwołania czynności procesowej.

Pozwani R. S. i M. S. również podnieśli zarzut przedawnienia.

Co do zasady zatem roszczenie strony powodowej znajdowało swoje uzasadnienie w stosunku zarówno do pozwanego K. H. stosownie do treści łączącej strony umowy najmu, a w stosunku do pozostałych pozwanych w treści przepisu art. 688 1 § 1 k.c., zgodnie z którym za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie.

Niemniej jednak za skuteczny uznać należało zarzut przedawnienia roszczenia, zgłoszony przez pozwanych.

Zgodnie z dyspozycją art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§ 2).

Stosownie natomiast z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Żądana kwota 2.935,37 zł stanowi należność za nie uiszczone przez pozwanych w okresie do dnia 31.07.2009 roku należności z tytułu opłat za czynsz i media. Należności te były płatne do 10-go dnia każdego miesiąca z góry. Wobec

czego nie ulega wątpliwości, że wymagalność każdego z miesięcznych roszczeń następowała w tym właśnie dniu każdego kolejnego miesiąca korzystania z lokalu. Od tych dni zatem rozpoczynał się bieg przedawnienia dochodzonych pozew roszczeń. Zapłata czynszu jest świadczeniem okresowym, a zatem zgodnie z art. 118 kc termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe wynosi trzy lata.

Nie ulega wątpliwości, iż trzyletni termin przedawnienia wszystkich roszczeń upłynął już przed dniem wytoczenia powództwa. Pozew został bowiem złożony w dacie 10.07.2013 r., a więc niewątpliwie po upływie terminu przedawnienia dochodzonych zaległości (co nastąpiło najpóźniej 11.07.2012 r.).

Należy w tym miejscu także podkreślić, że co prawda roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się odrębnie od roszczenia głównego, jednak z tym zastrzeżeniem, że przedawnia się ono najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego, co oznacza, że jeżeli należność główna uległa przedawnieniu, to również w tym samym terminie przedawnieniu uległy odsetki (vide uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku, sygn. akt III CZP 42/04).

W rozpoznawanej sprawie roszczenie główne o zapłatę przedawniło się po upływie trzech lat, a w konsekwencji w tej samej dacie przedawnieniu uległy również odsetki za opóźnienie w zapłacie należności z tytułu najmu. Tym samym ze względu na zasadny zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanych, powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Sąd nie znalazł podstaw do nieuwzględnienia na podstawie art. 5 k.c. zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanych. Wskazać bowiem należy za utrwalonym zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie poglądem, iż przy stosowaniu art. 5 k.c. do instytucji przedawnienia, należy kierować się zasadami rygoryzmu, tak aby nie doszło do zbyt liberalnego odrzucenia zarzutu przedawnienia, nie podyktowanego wyjątkowością sytuacji dłużnika (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 sierpnia 2012 roku, I ACa 577/12, LEX nr 1237042). Zastosowanie art. 5 k.c. w odniesieniu do zarzutu przedawnienia zakłada rozważenie, na tle całokształtu okoliczności sprawy, interesów i postaw obu stron roszczenia, tj. zarówno uprawnionego, jak i zobowiązanego. Nie jest przy tym wykluczone uznanie zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa, gdy przyczyny opóźnienia w dochodzeniu roszczenia leżą również, a nawet wyłącznie, po stronie uprawnionego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2013 r., V CSK 516/12, LEX nr 1422124). W niniejszej sprawie Sąd zważył, iż strona powodowa, której działania podejmowane są przez profesjonalne podmioty, wykazywała bierną postawę w zakresie dbania o swoje interesy. Należy bowiem wskazać, iż pozwani w trakcie trwania umowy najmu zaniechali płacenia opłat czynszowych, zaś pozew w przedmiotowej sprawie został złożony dopiero w lipcu 2013 roku. Tym samym nie sposób uznać bezczynności wierzyciela w dochodzeniu roszczenia za usprawiedliwioną. Mając zatem na uwadze funkcję stabilizacyjną jaką pełni przedawnienie w stosunkach społecznych, podniesiony przez pozwanych zarzut uznać należało za zasadny.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę w dyspozycji art. 98 § 1 i 3 kpc, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Do kosztów procesu poniesionych przez pozwanych R. S. i M. S. należało wynagrodzenie pełnomocnika z tytułu zastępstwa prawnego w kwocie 600 zł zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461). W myśl art. 118 kpc ustanowienie adwokata przez sąd jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa procesowego. Taki skutek wynikający z ustanowienia adwokata rodzi po stronie adwokata uprawnienie domagania się przyznania ze Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej na podstawie przepisów § 1 pkt 3, § 2 ust. 3 oraz § 19 – 21 powołanego wyżej Rozporządzenia.

W ocenie sądu, wobec dokonanych przez adwokata czynności związanych z powództwem w niniejszej sprawie – polegających między innymi na doprecyzowaniu powództwa – uzasadnione jest stwierdzenie, że adwokat wykonał czynności, za które uprawniony jest domagać się wynagrodzenia, z uwagi zaś na okoliczność złożenia oświadczenia o tym, że opłaty w związku z udzieloną pomocą prawną nie zostały zapłacone w żadnej części, na podstawie powołanych wyżej przepisów cytowanego rozporządzenia, a ponadto przepisu § 6 pkt 3 tego rozporządzenia, należało przyznać

adwokatowi ze Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 600 zł odpowiadającej wysokości stawki minimalnej w związku z wartością przedmiotu sporu w sprawie, a ponadto, na podstawie przepisu § 2 ust. 3 cytowanego rozporządzenia, równowartość podatku VAT liczonego od kwoty wynagrodzenia , tj. kwotę 138 zł. Na marginesie wskazać należy, iż zgodnie z uchwałą SN III CZP 130/06, w której Sąd Najwyższy stwierdził, iż wygrywającym proces współuczestnikom, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c., reprezentowanym przez tego samego radcę prawnego, sąd przyznaje zwrot kosztów w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego pełnomocnika, w niniejszej sprawie uwzględniono koszty zastępstwa przewidziane dla jednego pełnomocnika.